

Herlock Slomes: Jagten på det mystiske symbol

af Michael Westergaard

Efter Slomes havde løst mysteriet om Michael, havde han fået en ny og måske sværere opgave. Han skulle løse mysteriet om symbolet Michael. Hvad betød det? Hvorfor? Hvad implicerede det? Er forfatteren sindssyg? Er klokken så mange at forfatteren burde gå i seng i stedet for at skrive underlige historier?

Slomes efterforskede i lang tid. Meget lang tid. Faktisk i 10 år, så nu er vi under 2. verdenskrig.

Samtidig i et lille kælderlokale et hemmeligt sted, sidder en lille journalist, som er blevet myrdet. Han arbejder på en modstandsavis, som han var med til at starte over 10 år tidligere. Han ledte ikke mere efter Edderkoppen, men i stedet efter en syndebug. Han valgte at skyde skylden på øderne. Det var derfor en meget underlig modstandsavis. Faktisk var den slet ikke imod værnemagten (som var yskere) men imod jøderne (som blev brændt af yskerne). Det virkede lidt underligt at avisen så skulle være en undergrundsavis, men årsagen hertil er at den så efter krigen (som reporteren, selvom han var død, godt vidste ville tabes af yskerne) kunne hævde at kunne hævde at den havde være imod Yskerne. Alt dette er ligemeget.

Slomes sad på sit kontor. Han sad og spillede poker med sig selv. Han vandt næsten hver 2. gang. Da han havde tabt 2000 kr på en uheldig hånd, besluttede han sig for at slutte men legen var god. Det gjorde han dog ikke, men tabte også (i et senere spil) 10000 kr til sig selv. Han blev meget sur, og var lige ved at slå sin modstander ihjel, men huskede så på at selvmord er ulovligt, og ville ikke på kant med loven, så han lod være. Det er også meget heldigt, eftersom han er hovedperson i denne historie, og når hovedpersonen dør, slutter historien. Det gør den så ikke, for hovedpersonen dør ikke, og det er jo meget godt. Måske.

Slomes tænkte på sagen. Den var meget modbydelig. Han skulle finde ud af hvad Michael var et symbol for. Han skulle med andre ord fortolke dels verden, dels "Mysteriet om den mistede forstand".

Alle de tolkninger han havde forsøgt i løbet af de sidste 10 år var endt i en blindgyde (den samme endda).

Han havde startede med det indlysende at Michael symboliserede lyserøde neonrør. den teori døde dog på at de lyserøde neonrør stadig var lyserøde, og derfor ikke havde været ude i en voldsom forandring, som Michael ellers skulle være et symbol på.

Derpå havde han prøvet den lidt mere finurlige tolkning at Michael havde været et symbol på samfundets generelle omvæltninger, børsernes krak, depressionen, spændingerne i Europa. Den fortolkning holdt dog ikke, for enhver kunne se at Michael som symbol var noget mere betydningsfuld. Han kunne ikke blot være symbol for ligegyldige fluktuationer i samfundsordenen.

Slomes var virkelig nede. Det var den første sag nogensinde, han ikke havde løst i løbet af ganske kort tid. Også den første sag han nogensinde havde fået.

Han tænkte tilbage. . . Det havde været en helt almindelig tirsdags aften. Han havde siddet og sumpet lidt over fjernsynet. Han havde lige set onsdagsfilmen, mandsgsserierne og derefter tirsdagsdramaet, da en mand ringede på døren.

Det havde været lige før krigen. Alle syntes stadig at Itler var en flinker fyr, omend måske lidt kikset med det ikke så forfærdeligt nuttede overskæg. Slomes havde åbnet døren. Mere fordi han ikke havde bedre at lave end fordi han havde en grund til det, for det var længe siden han var stoppet med at lytte efter ringede døre. Han blev ret overrasket over at finde en mand uden for døren. Han lukkede den igen og satte sig hen for at nyde lørdagskrimien, men vågnede da det atter ringede på døren. Slomes åbnede døren igen. Manden stod stadig uden for den. Slomes lukkede den og gik ind for at tage sig en middagslur.

Klokken 5 blev han vækket af sit vækkeur. Han kom i tanker om at han ikke havde noget vækkeur. Klokken 5 blev han vækket af sit æggeur. Han kom i tanker om at han ikke havde nogle æg og da slet ikke et æggeur. Klokken 5 blev han vækket af sit kukur. Han kom i tanker om at nok havde han kuk, men ikke et kukur.

Klokken 5 blev han vækket af sin tinitus. Han kom i tanker om at hans tinitus ikke lød som en dørklokke. Klokken 5 blev han vækket af en lyshåret blondine. Han kom i tanker om at han ikke havde scoret i går. Klokken 5 blev han vækket af dørklokken. Han kom i tanker om at der stod en mand uden for døren, som flere gange havde forsøgt at komme ind. Han ignorerede det og faldt igen i søvn. Klokken 1 minut over 5 blev han vækket af en mand, som havde sprængt Slomes' dør.

"Jeg må tale med dig!" sagde den fremmede.

"Hvem er du?" spurgte Slomes den fremmede.

"Jeg er Dr. Whatsup." svarede den fremmede, som ikke mere er fremmed, og de to foregående replikker træder derfor ud af kraft, da ingen har sagt dem.

"Jeg må tale med dig!" sagde Dr. Whatsup.

"Hvem er du?" spurgte Slomes Dr. Whatsup.

"Det ved du da godt." svarede Dr. Whatsup.

Det gjorde Slomes, og forfulgte ikke spørgsmålet videre.

"Vil du nu bare se hvad jeg har fået fingrene i." sagde Whatsup i et meget ivrigt tonefald.

"Nej tak, jeg vil hellere sove." svarede Slomes og faldt atter hen i en apatisk, ecstasy induceret tilstand.

Klokken 2 minutter over 5 blev Slomes vækket af en ikke mere fremmed mandsperson. Det var Dr. Whatsup.

"Jeg må tale med dig. Det er vigtigt." sagde Dr. Whatsup til den stadig døde Slomes.

"Kan du ikke se at jeg er på sammenbrudets rand, jeg er doven, jeg har tømmermænd, jeg bekymrer mig ikke mere om min familie..."

"Du har ingen familie."

"mit job..."

"Du er arbejdsløs."

"eller mine venner."

"Du har ingen venner."

"Det lange af det korte er at jeg ikke gider se dig, tale med dig eller på noget andre måde interagere med min omverden." konkluderede Slomes.

"Kan du huske Mysteriet om den mistede forstand?"

"Ja, den sag glemmer jeg aldrig. Den var begyndelsen til min detour. Jeg får aldrig løst mysteriet om symbolet Michael."

"Jeg tror jeg har afgørende nyt i den sag, som vil glæde dig." sagde Whatsup ivrigt.

"Hvad da?"

"Se dette dokument, som jeg på nærmest utrolig måde er kommet i besiddelse af."

Slomes kastede et blik på papiret. "Det er de løbesedler de uddeler nede på gadehjørnet?"

"Nåhjaehøhmmenn..." svarede Whatsup.

"Hvad står der så på den. Læs det op. Jeg gider ikke selv læse, og hvis du ikke læser det op, vil ingen af læserne nogensinde få at vide hvad der står i løbesedlen, og de vil ikke forstå hvorfor jeg om lidt bliver fyr og flamme og skynder mig ud på toilettet for at slukke ilden, for derefter at pakke en kuffert og løbe til lufthavnen for at tage det første fly til Italien." sagde Slomes i et meget sløvt og dødt tonefald.

"Det forlyder fra pålidelig kilder at Itler, træner for yskerne, er serdeles interesseret i symbolet Michael, som han mener at kunne anvende i kampen mod de overlegne ussiske spillere fra øst. Itler har allerede igennem

de seneste 100 år ledt efter den fortolkning af symbolet Michael, som vil give ham mulighed for at knuse det ussiske hold og vinde den store pokal. Det skræmmende (for nogen) budskab, som kommer ind direkte fra det yske holds hovedkvarter i Erlin, er at man (og man er her den generelle holdning) mener at Itler er ligeved og næsten at finde den endegyldige fortolkning af symbolet Michael; den fortolkning, som vil give det yske hold sejren, ikke bare i år, men også til de Kolymiske Leje i Bagindien om to år." læste Whatsup fra den lille seddel, som ikke var meget større end den tekst der stod på den.

"Fordømt!" udbrød Slomes "Jeg havde ellers tippet et to-tal i kampen Yskland-Usland. Det må vi sætte en stopper for!"

Slomes blev til et brændende træ. Og Gud sagde til folket: "Jeg taler til Jer igennem denne brændende busk..." Slomes afbrød: "Nåjamenkanduikkevente. Det er skide varmt herinde, og desuden er jeg ikke en busk, men et fuldvoksnet træ."

"Det er ikke størrelsen det kommer an på." lød Guds stemme, tilsyneladende ingensteder fra.

"Jaja, men nu vil jeg altså lige have lidt vand i ansigtet. Hvis træer altså har ansigter." svarede Slomes.

"Hvad ville træer sige hvis de kunne snakke?" spurgte Whatsup Gud, men Gud svarede ikke.

"De ville sikkert bede dig om at holde din store kæft lukket." vrissede Slomes til Whatsup mens han pakkede noget lingeri ned i en kuffert.

"Hvor skal du hen?" spurgte Whatsup.

"Det kan jeg forklare dig i flyet til Venedig." svarede Slomes.

Slomes og Whatsup sad i flyet til Venedig. Forestil dig et landkort. Du kan se Århus markeret på kortet. En fed rød streg bevæger sig. Stregen bliver længere og længere som et spil Snake. Den røde streg spiser små sorte prikker, og bliver længere og længere. Den bevæger sig som en fuld, noget der ofte ikke lader sig gøre i Snake. Pludselig, som ved et mirakel rammer stregen en stor rød klat, der ligger lige i nærheden af nogle store bogstaver. Bogstaverne former ordet Venedig. Fade out. Fade in. Slomes og Whatsup er i Venedig.

De møder en storbarmet blondine. Slomes hopper meget højt af glæde; han erindrer stadig sidste historie, hvor man næsten intet hørte om hans storbarmede sekretær.

"Herlock Slomes, formoder jeg?" formodede blondinen.

"Det er korrekt." sagde Whatsup.

"Jeg troede ellers det var mig, der er Slomes." sagde Slomes.

Det var det også.

Blondinen præsenterede sig. Ingen lagde dog synderligt mærke til hvad hun hed – hele deres opmærksomhed var koncentreret noget lavere.

Slomes stod og nynnede en lille sang fra sin barndom. Den handlede om vold og død og ulykkelig kærlighed. Han blev helt glad ved mindet.

"Har I ikke en kirke her et eller andet sted?" spurgte Slomes en lidt fjollet udseende mand med en rød kappe og en sjov hat på.

"Jeg er paven jeg har intet på. Derfor må du ikke på mig slå. Jeg har vasket håret i noget lort. Det sku' jeg vist aldrig have gjort." sang manden. Han troede vist at han var paven. Det var han osse. Det var ham der lejede at så bag ved skranken oppe i kirken og læse højt af en gammel bog hver søndag.

Slomes slog det hen med en kæp, og gik ind på det første det bedste bibliotek. Det var ikke ret godt.

"Har I bøger om rumraketter?" spurgte han manden, som kravlede rundt på en rullende trappe helt oppe under gulvtæppet.

"Selvfølgelig har vi skøger med store trompeter." svarede manden idet han trak et 509-binds leksikon ud fra

vægen. Lyset gik ud. Manden tog en flammekaster frem fra inderlommen, og satte atter ild til væggen, og snart brændte lyset lystigt igen.

Slomes kunne ikke forstå at Michael mente at trompeter rimede på rumraketter.

Det kunne dr. Whatsup derimod. Han forstod dog ikke vitsen med vægen og væggen.

Det gjorde Slomes. Han syntes den var plat. Nu synes han ikke mere den er plat. Nu synes han de en helt vild fed, for han ved godt hvem der bestemmer her.

Sikke en skrankepave mumlede Whatsup, og tænkte på manden med den sjove hat og den røde kappe.

Slomes gik ind i de frastødende lokaler, og fandt et sted der var afspærret med noget rødt snor. Han var ikke sen til at hugge snoren. Han trak hans fars dagbog op af lommen (altså Whatsups fars dagbog). Han bladrede lidt i den, og endelig fandt han en god URL. Han gik hen til den nærmeste internet-terminal, men opdagede så at i 40'erne sad alle og brugte GNUS, og det var så primitivt at han valgte ikke at prøve den ellers lovende URL. Han gjorde det dog alligevel.

Så faldt Whatsup i søvn. Det var en dyb drømmeløs søvn.

Han drømte om en lyserød himmel. Han hoppede lidt rundt i skyerne, men kunne ikke helt finde rundt.

“Hvor ligger kantinen?” spurgte han en luder, der sad... nåh, nej... det var en engel. Ups.

“Hvor ligger kantinen?” spurgte han en *engel*, der sad på en specielt mageligt udseende sky. Den havde cirka den samme farve som candyfloss. Whatsup tog en ordentlig mundfuld af den, men opdagede at den var lavet af lort.

Som et mindre mellemspil kan det nævnet at du, min kære læser, nok vil blive overrasket over hvor mange ting i denne historie, som i virkeligheden er lavet af lort. Tag nu f.eks. de lyserøde neonrør, som Slomes i starten af denne historie troede Michael var et symbol på. De er ikke lavet af lort. Alt andet er.

“Du er sgu’ da ny her, din fede tumb. Du skal bare lukke øjnene og ønske.” svarede engelen, som næsten ikke havde lagt mærke til mellemspillet.

“Øøøj! Har I hashkager?” spurgte Whatsup. De havde de.

“Hver dag, hvis du har lyst.” svarede engelen, som i øvrigt er en trans ved navn Kurt.

“Sagde hun virkelig hver dag?” tænkte Whatsup, mens han svævede hen over et frygtingydende monster med -5 hoveder.

Monsteret, der var Michael Meyerheim, begyndte at synge. Slomes bad om et ‘A’, og monsteret sagde: “Neeejj!!! det var synd. Du er gået fallit.”

Den opmærksomme læser vil sikkert undre sig over Slomes’ pludselige tilsynekomst i Whatsups drøm. Det er helt i orden. Den slags kan kureres.

Whatsup vågnede. Det var ret uheldigt, for som vi jo husker, er Slomes på nuværende tidspunkt i Whatsups drøm. Da drømmen destrueredes, blev også Slomes destrueret. Det er naturligvis lidt uheldigt, eftersom han er helt og hovedperson i denne fantastige historie.

De, som har fulgt godt med i dansktimerne, vil vide at når en hovedperson eller helt dør vil enhver ordentlig historie slutte. Den slags kan vi naturligvis ikke have her, så det er så heldigt at jeg har sørget for en standin, men da dette er en lavprisproduktion, kan man jo ikke få specielt kvalificerede supleanter, så vi må nøjes med en halvfed, transseksuel, anorexihærget, lesbisk, nekrofil narkøbøsse, som tager stoffer og spiser piller som var de slik. Men heldigvis (?) kan historien nu fortsætte, og vi har fået etableret det faktum at dette ikke er en ordentlig historie. Raffineret.

“Jeg ved hvad vi skal nu.” sagde Slomes mens han tog Whatsup på røven. Eller bagen. Eller bagdelen. Eller hvad jeg nu skal kalde den del af kroppen, man ofte forbinder med store anstrengelser og en grim lugt.

Slomes tog lige et par baner. Da han kom tilbage til Whatsup sagde han forpustet: “Var det ny rekord?”

Det var det.

“Nej, det var det ikke.” svarede Whatsup.

Han løg. Men ikke ret meget. Det var bare et hvidløg.

I dag skal vi høre om alle glæderne ved seksuelt samkvem med et pindsvin. Nu vi har hørt om det, skal vi videre til vigtigere ting.

Slomes tog et tog og tog toget til togstationen. Det gjorde han dog ikke i virkeligheden, men kun i den drøm Whatsup afsluttede for snart længe siden.

Tilbage i virkeligheden tog Slomes en bazooka, og begyndt at skyde vildt omkring ham (Whatsup altså). Ved et nærmest usandsynligt ulykkesræf (“den slags sket *kun* i bøger”) ramte han den sindrige mekanisme, som udløste en smart anordning, som aktiverede en himstregims, som startede en dimsedut, som ved en indirekte bevægelse åbnede en hemlig dør.

Slomes og Whatsup gik ind af den hemmelige dør, men opdagede at den i virkeligheden var et hul i jorden, og derfor faldt de i et dybt hul.

25 minutter senere fladt de stadig, og Slomes var ikke helt sikker på om han nu havde huske at slukke komfuret derhjemme. Til den nysgerrige læser kan jeg fortælle at det havde han ikke, og for omkring 11 minutter siden blev det så varmt, at den klud Slomes så skødesløst havde efterladt på kogepladen begyndte at ulme. For 4 minutter siden sprang flammerne fra kluden til et viskestykke, som for 3 minutter siden antændte gardinet. Gardinet brændte hurtigt og med store flammer. For under 1 minut siden gik der ild i loftbelægningen, og om mindre end 2 minutter står hele lyset i lys lue. Uheldigvis er alle naboer i en afstand på 1,5 km. på ferie i Henstock-Stieltjes, og derfor opdager ingen branden.

Slomes og Whatsup ramte hinanden på bunden af hullet med et højt C.

“Jeg tror at jeg er midt i en drøm.” sagde Slomes. Han tog et æble fra pæretræet. Han var lige nået ind med 4 toget. “Hvad hedder dette land?” spurgte han en hvis kanin med et stort ur.

“Jeg har så travlt.” sagde kaninen, og den kiggede atter på uret et par gange.

Tilbage i virkeligheden faldt Slomes og Whatsup ikke mere. Slomes var i gang med at pule Whatsup, men opdagede at han havde overlevet faldet, og vendte sig i afsky.

Slomes tændte sin medbragte lommelygte. Sjovt nok tændte han sin lommelygte på samme tidspunkt, som en 13 meter høj flamme hoppede fra hans altan til naboens. Det var starten på branden i København i 1651.

Slomes og Whatsup gik ad skumle gyder og mørke stræder. Det gjorde de også i “Mysteriet om den mistede forstand”, men her er der tale om virkeligt mørke og uhyggeligt skumle gyder og stræder.

Rotterne blev større og større. Slomes kunne ligefrem se dem vokse for hans øjne (Whatsups altså).

Slomes havde en skummel mistanke.

Whatsup havde fået noget hundelort op under sine sko.

Slomes var mistænksom.

Whatsup var på grådens rand.

Slomes var usynlig.

Whatsup var på narko.

Sweinstein var sindssyg.

“Hvem er du og hvor kommer du fra?” spurgte Slomes Sweinstein.

“Jeg er Sweinstein og jeg er fra en fremmed planet.” svarede Sweinstein.

“Hvorfor kaldte din mor dig ‘svinesti’? Kunne hun ikke lide dig?” spurgte Whatsup.

“Jeg hedder ikke ‘svinesti’. Jeg hedder ‘Sweinstein’, som er et meget smukt og sofistikeret navn på den planet jeg kommer fra.”

“Nå.” tænkte Whatsup.

“Der kan man bare se.” tænkte Slomes ikke. Han tænkte: “Han har en god smag i tøj.”

Sweinstein var nøgen bortset fra en 99-løbet ultra-zap-monster-plus-plus-ultra-II-gøb.

Se også http://212.10.123.251/publikationer/slomes/symbolet_michael.php3 for opdaterede udgaver af dokumentet.